

Н О Т А

До Народних Представництв Держав Світу.

Український нарід заселяв від віків полудень Сходу Європи. Вже на першому світанку історії він показав себе, як нарід державно-творчий і з великим нахилом до поступу і культури серед інших диких народів Сходу Європи. Він утворив Велику Київську Державу княжих часів та Галицько-Волинську Державу і створив велику духовну та матеріальну культуру. Нарід Український, який вічно і завжди прямував до миру на своїй землі, підпадав постійним ударам і нападам сусідів Півночі, Півдня і Заходу, і кочових народів Сходу.

То пермагаючи в цій неустанній боротьбі своїх ворогів, то піддаючись їм, змушений був український нарід в наслідок бажання миру і культурної праці заключити договір з Московською Державою року 1654-го для спільної оборони інтересів обох суверенних Держав. Викликаний категоричною необхідністю в той історичний мент Союз Московсько-Український не дав Українському Народові здійснення тих жадань, во ім'я яких цей договір було зроблено. Московська-ж (Російська) держава, знищивши суверенність Українського Народу, почала нищити державну його окремішність, його права та його вольности, а далі в імперіалстичних своїх стремліннях намагалась Російська Держава знищити також і саме ім'я і душу Українського Народу: його мову, звичаї та культуру.

І від того часу почав боротись Український Нарід проти страшних насильств Московщини. Вибухи народнього гніву приймали найржнорідніші форми. Гетьман України Виговський перший пішов проти Московсько-Українського Союзу; і користуючись тодішньою ситуацією, виступали в 17 і 18 віках збройно проти Москви Українські Гетьмани Дорошенко і Мазепа. Але не підтриманий сусідніми державами в своїй боротьбі за одвічні права і вольности, мусів скорити свою голову Український Нарід.

Від тоді Московський шовінізм почав ширитись по всій Україні, а все українське переслідувалось і нищилось.

І коли вищі верстви українського громадянства перейняли зовнішні ознаки московської культури, коли було заборонено навіть друковане слово українське, здавалось загинула українська нація і її культура.

Але непереможний хід історії повернув справу в инший бік.

Бо не міг загинути великий, колись вільний і державний Український Нарід. Позбавлений волі, закутий у кайдани, Український Нарід мріяв про світлу будучину і чекав слушного часу, щоб повстати проти своїх одвічних гнобителів.

І коли під ударами Російської революції впала Російська Імперія, Український Нарід перший з народів булої Російської Держави підняв боротьбу во ім'я своєї державної незалежності. В особі свого першого революційного Парляменту, Української Центральної Ради, він проголо-

гих народів, а хоче вільного незалежного життя на своїй землі. І не покладе зброї повставший Український Нарід, доки на його землі буде панувати чужинець. Рада Республіки заявляє, що в стосунках між народних вона, яко представницький орган Українського Народу, стрімітиме до задержання як найприємніших стосунків з сусідніми державами: Польскою Річою Посполитою та Румунією. Що ж до Російської Держави, з насильною окупаційною владою якої Український Нарід боровся і бореться, Рада Республіки стверджує, що Український Нарід і далі буде боротися за своє право на незалежно державне життя і що з Російським народом Український Нарід знайде спільну мову, якої висловом мусить бути узнання незалежності як Українського, так і Російського народу.

Рада Республіки, яко виразник волі Українського народу (громадянства) підносячи протести проти насильств, учинених над Українським Народом, проти признання так званого Совітського Уряду України, проти зобовязань зроблених цим урядом, від імени Українського Народу, урочисто заявляє перед усім світом, що лише тоді настане лад і спокій на колись багатій, а нині зруйнованій і знищеній Україні, коли червоні окупаційні війська совітської Росії з їх Урядом залишать територію України, а правний Уряд її в особ Рад Республіки та Правительства зможе скликати Українські Установчі Збори, чим буде положена непохитна основа державного існування незалежної Української Республіки.

Президія Ради Республіки:

Голова І. ФЕЩЕНКО-ЧОПІВСЬКИЙ.

Перший Секретарь С. БАЧИНСЬКИЙ.

Тарнів 25 березня 1921 року.